

[Albrechtsen]

få virkning i Danmark. Derved kommer vi ikke alene ud i de problemer, som er skitseret med hensyn til gennemførelsen af disse direktiver, men vi kommer også ud i en ny fase, hvor artikel 6 rummer mulighed for, at Kommissionen kommer igennem med yderligere harmonisering. Jeg vil gerne have en præcis uddybning af, hvad artikel 6 indebærer.

Jeg vil slutte med at sige ganske kort om EPS, at de protokollater, man har fået lavet, efter min mening er rene besværgelser. De ændrer intet i og har ingen bindende virkning i forhold til traktatteksten, og EPS-traktaten må vurderes nøjagtig, ligesom hr. Ivar Nørgaard vurderede den før topmødet.

Jeg mener konkluderende: hvis man godkender det, der nu foreligger, med nogle eventuelle modifikationer angående Parlamentet, håber jeg, at man for det første er indstillet på, at den undersøgelse inklusive de konkrete forslag, der foreligger fra Kommissionen, skal gennemføres. Jeg håber, at et flertal i det mindste vil være med til at bestemme, at det skal sendes til høring i de faglige organisationer. Jeg håber også, der vil være forståelse for, at et sådant resultat må lægges ud til en folkeafstemning, hvis det er meningen, at det skal gennemføres her i Danmark.

Kofod-Svendsen (KrF):

Når man har en EF-debat som den, vi har i aften – eller i nat skal man vel snart sige – kunne man vel stille det grundlæggende spørgsmål, om EF er en positiv mulighed for Danmark, eller om EF er noget, man blot skal have så lidt at gøre med som overhovedet muligt. Efter kristeligt folkepartis opfattelse er EF en positiv mulighed, har været det og er det fortsat.

Vort EF-samarbejde bygger på nogle tekster, der er op mod 30 år gamle. Er det sådan, at disse tekster er fuldkomne, at de simpelt hen ikke kan gøres bedre – eller kan man tænke sig, at der skal ske enkelte ændringer i den og den paragraf, som også kunne være i Danmarks interesse? Jeg mener ikke, at EF-traktaten bygger på nogle himmelfaldne tekster, som overhovedet ikke kan ændres eller forbedres. Jeg tror, det er muligt at foretage en forbedring både af den ene og den anden paragraf.

Når man har fulgt den debat, som har været ført de sidste måneder op mod det nylig afholdte topmøde, må man nok erkende, at den danske EF-debat har været i defensiven. Man har fokuseret på ét begreb, og det er en politisk union. Vil den igangværende regeringskonference, som kulminerede med topmødet i Luxembourg, resultere i dannelsen af en politisk union? Naturligvis har Folkebevægelsen med hamrende monotoni talt om unionen, men også mange andre har frygtet den udvikling. Jeg har ikke kunnet lade være med at undersøge, hvordan man i grunden gennem de sidste 10–15 år har vurderet dette begreb. Jeg har med interesse set, hvad daværende statsminister Anker Jørgensen sagde om ordet union, da vi i november 1972, kort efter at vi havde besluttet, at vi ville ind i EF, havde en debat i folketinget. Hr. Anker Jørgensen sagde følgende:

»En union er vel nærmest et fremmedord for en sammenslutning. Vi er allerede medlem af en sammenslutning. Dele af denne sammenslutning skal være mere integreret end de andre dele, f.eks. netop på det valutariske og monetære område. Men alt i alt er det et temmelig neutralt ord og ikke mere forpligtende, end hvad man, efterhånden som forhandlingerne pågår, vil være enig om at udvikle det til«.

10 år senere, da der også var en forespørgselsdebat her i folketinget – det var om EPS-samarbejdet – udtalte den daværende udenrigsminister følgende:

»Regeringens holdning til indholdet af en europæisk union har lige siden mødet i Paris i oktober 1972 været, at en europæisk union bør dreje sig om en udbygning af samarbejdets indhold. Det gælder såvel det økonomiske samarbejde, altså i henhold til Romtraktaten, som det politiske samarbejde inden for EPS«.

Når man sammenholder disse to udtalelser af ledende socialdemokrater med det, der blev resultatet på det sidste topmøde, må man virkelig sige, at der er sket en neddæmpning af ordet union. Det er en interessant konstatering, at ordet union ikke forekommer i teksterne og ikke bliver behandlet på mødet, når man i de foregående år også fra dansk side har sagt: well, det er et mere pragmatisk ord. Jeg har aldrig været vild med, at vi skulle have det ord hæftet på, og jeg hilser med tilfredshed den udvikling, der